

Szám.

, pizs-
embe.

al. —
Idus-
rhely :
Bpest)
erczeg
szal.

szére :
kr. —
aczika

a !

lából,
onzó,
isebb
még
ra s a
rova-
teire.
Lap«
tobo-
több
nasan
lemes
jához

.
. .
. .

zerüb-
Lap«
V. Fe-
n-épü-

atala.

eu-épület.

KIS LAP

NELLIKE. (Lásd a 222. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LII. köt. 14. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. április 4-én.

**ROSZCSONT FERKE
UJABB VITÉZKEDÉSEI.**

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Folytatás.)

OLNAP lesz a nagy nap.

A tűzoltó-parancsnok még egyszer sor-vonalba állította föl embereit és kiadta holnapra a parancsot. Egy pillantást vetett a fecskendőkre és a szerszámokra is. A fiuk is ott álltak az ő fecskendőjük mellett feszesen, mint a bakák. Élükön Ferke, katonásan szalutálva. (Lásd a képet a 212. lapon.)

A parancsnok mosolygott.

— Fiuk! mondá; holnap aztán jól viselkedjete, hogy szégyent ne valljunk.

— Majd kiteszünk magunkért! büszkélkedett Ferke; meglátja főkapitány ur. Nézze csak a mi főcskendőnket! Majd az valamennyin túl tesz, mondhatom.

— Kivált ha elegendő viz is lesz a tartóban, nevetett a kapitány.

— Van ám benne elég, kiáltott Ferke; s még hozzá milyen viz!

— Talán csak nem rózsaviz öcsém, mint a husvétii locsolásnál?

— Majd meglátják holnap, mondá; kiismerzik a mi vizünk. Tudom, hogy megcsodálják.

— Avval keveset törődöm, mondá a kapitány; csak galibát ne csináljatok. Kivált te, Ferke öcsém, vigyázz magadra. Itt lesz a főispán, sok idegen ur és számos néző vendég.

— Jöjjenek el a császárok, királyok mind ahány csak van a világon... helyt állunk mi magunkért!

És hetykén össze ütötte bokáját. A főparancsnok ur tovább ment. Ő is, a fiuk is

örültek a holnapi napnak. Rendben van minden, az ünnepség pompás lesz, nem fogja zavarni semmitem. Még az ég is olyan derült, mint ha az is örülne a zászló-avatásnak. A jó Isten is szereti a tűz-oltókat.

III. Zászló-avatás.

»Földerült a várva-várt nap hajnala« — szavalta Ferke, mikor fölébredt. Valóban, még alig pirkadott az ég, már ő felverte az egész házat. Öltözködni, reggelizni akart, hogy a tűz-oltókhoz siessen — de mindent egyszerre. Ha négy hétig békében hagyta Lizit, most egyszerre kipótolta. A szegény szobalány nem tudta mit csináljon most az urfival, aki ma azért toporzékolt és dühösködött, mert nem volt elég szép. A gyakorlatokon mind a ruháját tönkre tette úgy, hogy ujat költött varratni rá. Kapott is csinos kék öltönyt, amely egészen hasonlított a tűzoltók egyenruhájához. Ma vette föl először és nagy büszkeségében szerette volna magára rakni a napot, holdat és a csillagokat is, hogy annál czifrább legyen. Kétszer vágta a földhöz a nyakrafalóját, mert Lizi rosszul kötötte meg; és vagy ötször a kalapját, amért nem volt sisak, mint amilyen a tűzoltóknak van. Felfuvalkodott mint a pulyka, hogy a nagy tükörben végig nézte magát. Mikor aztán nagy-sietve bekapta a reggelijét, nem ért rá az új ruhára vigyázni, és szerencsésen le is öntötte kávéval. Jó-formán le sem törülte, hanem futott el ahogy csak birták lábai. El sem köszönt hazulról, pedig ráért volna, mert csak két óra mulva gyülekeztek a tűz-oltók.

Már most illik is, hogy elmondjam: mi volt az ünnepi sor-rend első pontja.

Először is: fölszentelik a zászlót a templomban. Innen aztán kiviszik a nagy térre, ahol a felavatás lesz. A főispán nagy beszédet tart, utána meg Décsy főparancsnok; a zászló-anya, Viczay grófné, szöveget üt a zászló nyelébe, utána a többi urak és hölgyek. Végül még egy beszéd, és ezzel befejezik a zászló-avatást.

A második pont . . . no, de arról ráéruink beszélni. Tartsunk sort. Lássuk, mint folyt le az ünnepség első része.

A templom előtti nagy-téren nyüzsgött a sokaság. Ott volt a város nagyja-apraja ünneplő ruhában. A házak fel voltak lobogózva, tarka szőnyeggel, virág- és lombfüzérrel diszesítve. Istenem, de szép volt! Hát még az emelvény, ahol a zászlót felavatják! Boldog, aki arra a dobogóra léphet! Ferke is szeretett volna oda állni és hatalmas beszédet tartani, de most sürgetősebb dolga volt. A templomba kellett jutni, hol most a zászlót szentelik föl, és ez nem volt könnyű dolog. Nem bocsátottak ám be oda mindenkit, mert attól tartottak, hogy zavar, tolongás lesz, ha a sok nép betódul. Mivel természetesen mindenki jelen akart volna lenni ott.

De azért Ferke a Ferke, hogy segítsen magán. Ha ő valahova be akar jutni, őrizheti a kaput kilencz fejű sárkány — ő kelme ki fog rajta. Most is szerencsésen becsusszant a templomba. Hogyan? Az az ő titka. Besurrant, mint valami egér. Igaz, hogy a könyökének is nagy szerepe van abban, mert avval szokott rést csinálni. Elég az ahhoz, hogy benn van. De hát ő nem fog ott az ajtónál kuczorogni. Mindig jobban és jobban furakodik előbbre, míg csakugyan ott van az első sor mögött. Előtte urak vannak drága

magyar ruhában. Ezeket látnia kell! Aztán gyönyörködni akar a pompás zászlóban is. Csak egy lépés még . . . Ferke fölemeli a lábát . . . az előtte álló ur hátra lép, és . . . ó jaj! . . . Ferke a talpa alá kerül. A gyerek elbotlik. Kinjában valamibe kapaszkodik, hogy el ne essék. A vízbe fuló is szalma-szálba kapaszkodik. De az a valami enged . . . Ferke lezuhan. És nem is a pusztá földre, hanem egy finom uri asszony ölébe.

Bizony, nagyot sikoltott volna ez a hölgy, ha afféle meglepetés másutt éri és nem a templomban. De most egy jajsztót sem hallatott, pedig mondhatom, nagy volt a baj. A szalma-szál, amibe Ferkénk bele kapaszkodott. Gyönyörű selyem ruhának a dudoros csipke-ujja volt. A könnyű jószág kiszakadt tőből, ránczostul, csokrostul, mindenestül. Most úgy csüngött rajta, mint a letört virágzó alma-fának az ága. Borzasztó volt nézni.

Borzasztó volt! Hogy éppen a főispánnak kellett az utjában állania! Most felhuzta a fél-lábát, mint valami beteg daru. És hogy éppen ott kellett ülnie a zászló-anyának, Viczay grófnének is, akinek a ruháján esett meg ez a csufság! És hogy éppen a grófné mellett ültek a Mili néni és a mama! Szerencsétlen véletlen.

Ferke gyorsan föltápáskodott a grófnő öléből. Még csak segítség sem köllött neki. Illedelmesen köszönt.

— Kezét esókolom Mili néni! Kezét esókolom édes mama! Többet nem mondhatott, mert már vitték kifelé. Egy erős kéz galléron fogta és egész csöndben és rendben az ajtóig emelte. Siska volt az, a vas marku gép-mester, aki most úgy megnyo-

morgatta Ferkét, hogy bele kékült a karja is. Aztán ezt sugta neki a gép-mester:

— Most pedig pusztulj innen gaz kölyök, és vigyázz, hogy valahogy elibém ne kerülj, mert véged lesz. Megfojtalak!

Ezzel zsupsz!... kitolta az ajtón. (Lásd a képet a 213. lapon.) Tán mégis jobban tette volna, ha el nem bocsátja a kezéről. Amint a gépmester megfordult, Ferke nagy mérgesen dohogta:

— Azért sem megyek el innen! Majd még ő parancsol ki a templomból! Otromba lakatos, hogy hetvenkedik!

Tehát csak azért is ott maradt a templomban. De bezzeg nem láthatott semmit, mit csinálnak a zászlóval, mert hátul állott. Nem volt kedve már előre tolakodni, azért hát valami újat gondolt ki.

— Fölmegyek a toronyba, a harangozó ugyanis jó emberem. Ott legalább mozoghatok. Itt mindjárt oldalba böknek, ha egyet fordulok. Még csak pisszenni sem szabad. Megyek a toronyba, onnan szép lesz a kilátás.

Ugy is lett. A harangozó és a társa szívesebben fogadták. Itt már hangosan beszélhet, ha kedve tartja. De mikor onnan fölülről lenézett a nagy térre, a sok emberre, úgy elbámult, hogy nem mesélt,

mint máskor szokta, a harangozó bácsinak. De volt is mit bámulnia! Olyan gyönyörű volt a nagy-tér, hogy képzelni sem lehet szebbet.

Most ismét megszólaltak a harangok. Zugtak-bugtak. A templomból kifelé indult a menet, kivitték az új fölszentelt zászlót. Máskor Ferke bele kapaszkodott a harangokba, hogy himbálózzék; de most csak nézte, mi történik ott lenn. Ismét megtelt

a nagy-tér a templomból kitóduló ünnepi közönséggel. Az emelvényen helyet foglaltak a hölgyek és az urak, előtte fehér-ruhás lányok. Szépek voltak. De Ferkének jobban tetszettek a tűz-oltók az ünnepi egyenruhában. És hogy ragyogott sisakjuk a reggeli napban! Mint ha aranyból volna. Ferke szíve csakugy repesett

örömeiben, mikor látta őket. Hát ha még magasabbról gyönyörködhetik majd benők! Onnan, a torony legmagasabb ablakából, még a harangoknál is följebb. Szűk létra vezet már oda, de Ferke megmássza, akár a legügyesebb mokus. Innen nem csak a tűzoltókat láthatja, hanem bepilanthat a tűzoltók őrtanyájára is, hol a fecskendők vannak felállítva. Ott van az övé is! Szinte rámosolyog! Az a drága, aranyos fecskendő!

FERKE KATONÁSAN SZALUTÁLVA. (Lásd a 210. lapon.)

Azalatt pedig, míg Ferke a legmagasabb pontról nézte e csodákat, a harangozó is készült, hogy lemenjen a nagy térre és ott nézze a parádét. A jó ember észre sem vette, nem is sejtette, hogy Ferke még a toronyban van. Háromszor is kiáltotta, hogy: urfi. Aztán lement, és mint hivatalosa tartotta, bezárta maga után az ajtót.

Ferke látta, hogy megkezdődött a beszéd. Hallani, persze nem hallhatott belőle egy kukkot sem. Pedig ő kelme nagyon szerette a szónoklatokat és azok ott lenni különösen érdekelték.

Most már ő is ki akart volna menni, de nem lehetett. Be volt zárva.

Fogva volt.

Rázta az ajtót, dörömbözött, de nem hallották. Ott kiünn hatalmas »éljent!« kiáltott sok ezer torok. Csak úgy rengett belé a nagy-tér minden ősi háza. Hozzá meg durrog-

tak is a mozsarak. Ki hallotta volna hát a Ferke kiabálását, rugdosását? Az erős tölgyfa-ajtó föl sem vette az ő döngető lábát.

Vissza ment a toronyba. Ott legalább láthat valamit, ha már nem hall. Csunya, pogány, czudar dolog az, hogy őt itt bezárták. Ez alig ha nem kicsinált dolog! Ezt

a Siska gép-mester cselekedte. Ő, és senki más! Hát mért nem szólt az a buta Kádár bátya, az az alamuszi vén képmutatató? Csuffá van téve! Ó, Ferke — a vezér, az okos, a furfangos!

Nem, ezt el nem viselheti. Akár hogy, de ki köll innen szabadulnia. (Vége köv.)

KITOLTA AZ AJTÓN FERKÉT.

(Lásd a 212. lapon.)

A MEGREGULÁZOTT BAGOLY.

(Képpel a 217. lapon.)

TÖBB példát mondtam el az utóbbi számokban az állatok gondolkodó képességéről. Ez a képesség természetesen nem mindegyiknél egyforma és persze nagyon sokszor nem érti meg az állat, mi történik vele és miért? De még ilyenkor is tapasztalhatni, hogy bizonyos következtetést von le a törtétekből, habár furcsát és mulatságosat is.

Egy madárkedvelő az udvarán egyebek közt baglyot is tartott. A bagoly kicsei korától fogva növekedett ott fel s eléggé szelid volt;

szökésre pedig azért sem igen gondolt, mert röpködő tollaitól megfosztották. Kényelmes kalitja volt, de gyakran szabadon is járhatott, aminek ugyan kevés hasznát vette, mert nappal meghúzódott valamely sötétes zugban és órákig mozdulatlanul gubbaszkodott. Este felé azonban elő jött és kedvére sétálgatott.

A többi szárnyas jószáguk azonban ott a baromfi-udvaron nem igen telhetett kedve a bagoly atyáiban. Mert bagoly barátunkon, mikor már nagyra nőtt, ki-kitört az ő ragadozó természete és holmi kis vadászatot kezdett tartani a többi szárnyasokra.

Kakas, tyuk, csibe könnyen és fürgén röppent el előle, de az esetlenül biczegő kacsák akár hányszor komoly veszedelemben forogtak.

— Ohó, barátocskám! A kacsá-pecsenyét magam is szeretem. Nem a te számodra tartogatom, szólt a gazda. A kacsá-vadászatról le kell szoknod.

Ezt könnyű volt kimondani, de nehéz volt a bagollyal megértetni. Neki is nagyon fájt kacsá-pecsenyére a foga. Hiába büntették, riogatták... mindig újra üldözőbe vette a rémülten hápogó kacsákat. Végre is arra gondoltak, hogy a bagoly nem járhat többé szabadon, örökös fogságba kell tartani.

— No, még megkísérlek valamit, az talán használ, szólt a gazda.

Nem tudta a bagoly mi történik vele. Gazdája hosszú, erős szalagot kötözött reá, ugyan ennek a szalagnak a másik végét pedig egy fogva tartott kacsához kötötte, hozzá; aztán szabadon bocsátotta őket nem messze egy tócsától. A bagoly alig hogy megpillantotta a kacsát, nagyot rikkantott és üldözőbe vette. A földön ügyetlenül mozgott ugyan, de szárnyai csapkodásával segítve magán, szaporán ugrált a kacsá felé; hanem hát az sem volt rest, teljes erejéből futásnak eredt. Csak hogy nem futhatott el, mert a hosszú szalaggal oda volt kötözve a bagolyhoz. Futott mégis, a mennyire tudott, még pedig egyenesen bele a tócsába. Tudta, hogy a vízben ő az ur, oda a bagoly nem követheti.

Pedig most az egyszer követte, persze nem a maga jó-szántából. Meg akart ő állni a víz partján, de a teljes erejéből uszó megriadt kacsá lerántotta a szalagnál fogva a vízbe. Nagyot locssant a bagoly és rémülten tüszkölt a sok víztől, melyet

nyelnie köllött. Vergődött, csapkodott és a part felé iparkodott volna; ámde a kacsá, még inkább megszeppenvén, hogy ellenségét is a háta mögött látja és hallja: kétségbe esetten uszkált ide-oda, folyvást maga után vonszolva a baglyot, mely minduntalan elmerült és már nagyon megriadt, siralmas képet vágott. A kacsá végre a vízben sem találván menedéket, kimászott a partra, ahol már várta a gazdájok. Ez hamar elmetszette a szalagot és kihuzta a vízből a baglyot, míg a kacsá odább szaladt.

A csuffá ázott bagoly kábultan, lankadtan állt meg; rázogatta magát és fájdalmasan rikkantgatott. Aztán jámborul engedte, hogy kalitjába vigyék.

Több napig elő sem bujt hajlékából, hiába volt nyitva az ajtaja. Végre mégis rászánta magát újra. De vadászni többé nem próbált; sőt ha kacsát, libát, tyukot pillantott meg: ijedten hátrált. Az a veszedelmes fürdés, annyira bevésődött az emlékezetébe, hogy végkép lemondott a kacsá-pecsenyéről.

KOCZKA-REJTVÉNY.

— Balról jobbra és felülről lefelé is egyazon értelmet adja. —

E	E	E	E	= férfi név;
A	A	É	É	= derekasság jutalma;
M	M	N	N	= minden szívet fölvidít;
G	R	Z	Z	= az ima vége.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor“.

Elbeszélések és költemények. Emléklül jó gyermekeknek gyűjtötte **Füßy Tamás**,

DANIKA KIRÁNDULÁSAI.

(Képpel a 216. lapon.)

V. A Nyirkos testvérek.

ELLEMETLEN nyirkos, nedves a levegő, szólt a mama, mikor egy este a kertből vissza tért a házba. Köd is ereszkedik.

— Igazán? szólt Danika élénken. Csakugyan lesz köd? De szeretném!

— Azt szeretnéd, ha köd volna? kérdé a mama csudálkozva. Ugyan mire jó az neked?

Danika nem felelt, mert attól tartott, hogy nevetnének rajta. Aztán meg nem is akarta egészen elárulni az ő kirándulásait, legkevésbé pedig azt, hogy már jó ideje lesi az alkalmat újabb kirándulásra. Még bizony valamiképp megakadályoznák. Pedig ha csakugyan lesz köd, akkor talán eljön érte az a három testvér, akit a minapában Felhő tündér mutatott neki.

Lefekvés után tehát nagyon rajta volt, hogy el ne aludjék és valóban éppen csak egy piczikét, egészen piczikét kezdett szunyókálni, mikor egyszerre csak megérintette valaki. Nem mondhatnám, hogy kellemesnek találta a nyirkos, hideg érintést; de mégsem bánta, midőn látta, kitől ered; pedig ez a valaki ugyan nem volt szép. Fakó, szürke képű, szürke köntösű anyóka állt ott az ágy mellett, akár csak egy darabka szürke felhő.

— No's, Danika, jösz-e velem?

— Persze, hogy megyek! Már vártalak is.

— Akkor hát burkolózzál jól a paplanba, mert nálunk nedves a világ. Nem szeretném, ha náthát hoznál tőlünk haza.

Jól bepólyálta Danikát, karjára emelte és a következő pillanatban már künn lebegett vele, miközben így szólt:

— Hát tudtad, hogy ma eljövök értted?

— Gyanítottam. Mamácska este azt mondta, hogy köd ereszkedik; tehát reméltem, hogy Köd néni el fog hozzám látogatni.

— Tévedtetek. A mamád nem ködöt látott és én nem Köd néni vagyok, hanem a huga: Pára néni. No, az emberek gyakran össze tévesztenek minket kettőnket. Én vagyok a leggyöngébb a három testvér közül. Rendesen én látok leghamarább dologhoz úgy nap-nyugta idején, ámbár Eső nénémnek hatalmában áll, hogy bármely órában neki eredjen. De most még nincs itt, tehát én mentem be hozzád. Én a folyókból, tavakból és általában minden nedves, vizes helyről, földből emelkedem ki és olyannak látszom, mint a fehér gőz. Eleinte a föld közelében alant maradok, de amint az éj előbbre halad és a levegő lehül, lassanként egyre följebb szállok.

— És mit csinálsz fönn? kérdé Danika.

— Mindjárt meglátod. Mert ime, már jó magasan vagyunk s itt jön Köd néném, itt már neki adom át a dolgomat. Téged is ő visz tovább.

Danika el volt tökévelve, hogy nem ijed meg, tehát bátran és vidáman szemébe nézett Köd néninek is, pedig ez bizony nem valami szépséges asszonyság volt, sőt még szürkébb és nyirkosabb, mint Pára néni és nagyon hasonlított a mesebeli boszorkányhoz. Amint söprűn lovalgolván ott termett Danika mellett, így szólt:

— Itt vagy, kis vitéz? Szeretem, hogy nem félsz még tőlem sem. Pedig, ugye, hasonlítok valakihez, aki ha azt mondja: »kőd előttem, köd utánam« — hát nem látja többé senki. No, bujj ide a köpönyegem

alá és ne félj semmit, nem pottyansz le. Hát aztán tudod-e, ki vagyok én mi vagyok én?

Danika csavargatta az eszét, de végre is csak az lett belőle:

— Nem igen tudom biz' én.

— Hát én a Pára hugom édes testvére vagyok. Mikor este a földből a vizpárák fölemelkednek, a meleg levegő egyre följebb viszi őket, fenn azonban az éjjeli hidegebb légben megsűrűsödnek és köd képében ismét leereszkednek a földre. Épp ezért

... BUJJ A KÖPÖNYEGEM ALÁ.

van inkább éjjel köd, mint nappal és gyakrabban őszkor, mint tavasszal. Hát azt tudod-e, mit jelent, ha a köd fehérés szürke? — és mit, ha olyan piszkos sötét színű, hogy szinte fekete?

Már erre mindjárt rámondta Danika, hogy sejtelve sincs róla.

— No's: a fehérés szürke köd azt bizonyítja, hogy mögötte, azaz fölötte nincs felhő, tehát szép időt várhatsz; a feketés köd pedig onnan kapja ezt a színt, hogy fenn a magasban felhő borítja az eget, tehát eső következhetik.

— Ezt jó tudnom, mondá Danika vigan. Legalább biztos vagyok, mikor vigyek magammal ernyőt.

— Csak hogy nagy városban ez a tudományod hamar csütörtököt mondana. Mert ott a köd majd nem mindig sűrű, piszkos fekete. Ez pedig onnan van, hogy a nagy város töméntelen kéményeiből kitóduló füst a nyirkos, nedves levegőben nem tud föl- és

elszállani, hanem lecsapódik és bele vegyül a ködbe. Ezért nagy városokban a köd rendszeren sűrűbb is, mint künn a szabadban.

— Az ám . . . beszélte is apácska, hogy a télen, mikor Budapesten járt, olyan sűrű köd volt, hogy még a villamos lámpások fénye is alig világított pár lépésnyire.

— Igazat mondott. Egyéb iránt nekem Ködnek az a szokásom, hogy mély völgyek,

A MEGREGULÁZOTT BAGOLY. (Lásd a 213. lapon.)

nagyobb tavak és más vizek fölött szeretek leginkább lebegni. Magasabb helyekről a szél hamar és könnyen elfúj. Az emberek, mi tagadás benne, csöppet sem szeretnek, mert biz' én elég bajt okozok. A köd egészségtelen, mert sűrűvé, nehezzé teszi a levegőt és mindenféle ártalmas gőzöket, betegségi csirákat lenyom a földre az emberek közé. Folyókon, tengeren sok szerencsétlenség történik, mert a hajók a sűrű

ködben össze ütköznek. Sajnálom, de nem tehetek róla, ha már ilyen a természetem. Eső néném sokkal szerencsésebb. Éppen itt jön, hát most neki adlak át.

Eső néni, alig hogy átvette Danikát, szintén kérdezősködéssel kezdte a beszédet.

— Tudod-e, Danika, honnan jövök?

— Ó, azt tudom, felelt Danika rögtön. A felhőből.

— Helyes. Látom, nem felejtetted el, amit hallottál. Így aztán bizonyosan azt is tudod, hogy a felhő igen-igen parányi víz-részecskékből áll. Mikor fönn a felhők rétegében bizonyos foku hideg áll be, akkor a felhő piczike víz-részecskéi megsűrűsödnek, több kis gömböcske egymásba olvad és olyan nehézzé válik, hogy többé nem bírnak fönn lebegni, hanem leesnek. Amint a még mindig nagyon piczike víz-gömböcske lefelé esik, utjában a felhő aljáig még több parányi víz-gömböcskét olvaszt magába és így végre esőcseppé növekszik, mely lehull a földre. Lapályos tájon rendszeren nagyobb eső-cseppek hullnak, mint hegy-vidéken, mert a felhő magasabban lebeg a föld fölött s az eső-csepp, amíg leér a földre, több más eső-cseppet is utól ér, egybe olvadnak és így nagy cseppekben érnek le. A finom »szitáló« eső akkor esik, mikor a felhő nagyon alacsonyan lebeg s így az eső-cseppnek rövid az utja. Az ilyen eső rendszeren tartósabb, mert a felhők akkor lebegnek alacsonyan, mikor a levegő tele van vízpárával.

— Csak azt tudhatnám biztosan, mikor lesz eső, szólt Danika. Már oly sokszor megáztam!

— Vannak igen egyszerű jelek, melyek meglehetősen eligazítanak. A fecske és több más madár a földhöz közel repdes, mikor eső közeledik; ennek pedig az az oka, hogy ilyenkor meleg, bár láthatatlan gőz-kör nehezedik a földre s a bogarak e gőz-körben szeretnek lebegni, a madarak tehát ott vadásznak rájuk. Ha a kémény füstje lefelé száll, az is esőt jelent, mert a levegőben levő sűrű pára nem engedi, hogy a füst felszálljon; mikor a levegő tiszta és száraz, akkor a füst egyenesen fölfelé tör.

Remélem különben, hogy barátom vagy és szereted az esőt?

— No . . . az igazat megvallva . . . nem éppen nagyon.

— Nincs igazad. A sétát, játékot megzavarom ugyan, de annál hasznosabb vagyok minden egyébire. Eső nélkül kiveszne a szorgalmas gazda vetése; fű, fa kiszáradna; forrás, patak kiapadna. E mellett még a levegőt is megtisztítom mindenféle káros, egészség-rontó gőztől, portól. A forró égőv alatt, ahol a nap hónapokon át izzóan perzsel, a tél abból áll, hogy néhány hétig folyvást esik az eső. És ettől újra föléled minden és erőt kap, hogy kibírja a gyilkos hőséget.

— Igaz, hogy forró nyáron mi is nagyon örülünk az esőnek. Sokszor hetekig alig hogy egy kis harmatot látunk!

— Az is ugy szegről-végről atyámfia. De már róla nem beszélhetünk, mert ideje, hogy vissza térj az ágyadba, nekem pedig dolgom van: reggelig meg köll áztatnom a földet.

Reggel Danika ugyancsak elaludt. A mama rázta föl.

— Ébredj, álmos táska! Jó fris oda künn a levegő az eső után.

— Itt járt az a jó Eső, ugy-e? Mondta is: Fű, fa, ember, állat mind vigabb és üdébb lesz. Sietek, mamácskám, mindjárt künn leszek!

UTAZÁS.

KÉSZEN a málha
Alá'szolgája!
Utazunk messze,
Föl Budapestre.
Plédben az ernyő, plédben a bot,
Táskába tettem a két kalapot.
Szaporán, szaporán,
Hogy legyünk ott korán!
Süvit már, süvit a
Dübörgő masina.
Jaj, le ne maradjunk,
Hamar no, szaladjunk!
Pénztáros ur, jegyet kérünk,
Szép két helyet adjon nekünk:
Első osztályt Budapestre,
Ott köll lennünk még az este.

*

A vonat gyorsan halad . . .
Végre, végre megérkeznek
A nagy — diófa alatt.

A VESZEDELMEKES VENDÉG.

— Nagyapa emlékeiből. —

(Vége.)

MIKOR Piroska meglátta a ház előtt álló fegyveres csapatot, halott-halvánnyá lett és reszketett, egy-két pillanatig mozdulni sem tudott. De aztán leküzdötte ijedelmét.

— Itt vannak az üldözők . . . ha nem nyitom ki rögtön az ajtót, gyanakodni fognak. Nem szabad félelmet mutatnom.

A következő perczben már nyitotta is az ajtót. A tiszt, ki a fegyveres csapatot vezette, ekkor így szólt:

— Négy ember velem jön be, a többi körül fogja a házat és senkit sem ereszt ki. Ha valaki szökni akarna a házból, lelövitek.

Piroska borzadva hallotta a parancsot s nagy erő-feszítésébe került, hogy el ne árulja rémületét. A tiszt pedig azután oda fordult hozzája és kemény, parancsoló hangon mondá:

— Hol ennek a háznak a gazdája? Azonnal jöjjön ide!

— Csak magam vagyok itthon . . . atyám az erdőben van a munkásoknál . . . fákat döntenek . . . de már nem sokára haza kell jönnie . . . ha talán meg tetszik várni . . .

— Nem tetszik! felelt a tiszt nyersen. Ha magad voltál itt, akkor neked köll tudnod a szökevényről. Hol van?

Elhangzott a veszedelmes kérdés, felelni köllött rá. A felelet pedig kemény dió lett volna még tapasztalt öreg embernek is, nem hogy olyan fiatal leánykának. Kiszolgáltassa a menekült üldözőinek? Nem

ismeri. Meglehet, hogy csakugyan gonosztevő, aki büntetést érdemel. De hát ha nem az? Hát ha igazán egyike ama hősöknek, akik még nem rég vértókat ontották a hazaszent ügyeért s kit épp az okból üldöz és halálra keres a győztes ellenség? Ezt megmenteni szent kötelesség. Igen, meg köll menteni! De hogy megmenthesse: okosan, bátran, elszántan is köll viselkednie.

Villám-gyorsan cikáztak át Piroska fején ezek a gondolatok . . . kevesebb idő alatt, mint amennyi alatt elmondom. És bár bensőleg remegett az izgatottságtól, aggodalomtól, mégis látszólag nyugodtan viszonzá a tiszt kérdésére:

— Miféle szökevényt keresnek?

— Te ne kérdezzess, hanem felelj! rivalt rá a tiszt.

Piroska ijedten hátrált, mire a tiszt olyan formát gondolhatott, hogy szép szóval talán inkább boldogul az ilyen gyerekleánynál; tehát szelidebben szólt:

— Figyelj reám leány! Már elég nagy vagy, hogy megértsd a dolgot. Egy szökevényt keresünk s a nyom ide vezetett. Ennek a szökevénynek a fejére nagy jutalom van kitűzve. Ugy látom, ti szegény emberek vagytok, jó hasznát fogjátok venni annak a szép summának; mert ti fogjátok megkapni, ha kezünkbe adjátok a szökevényt. De jól jegyezd meg: ha rejtegetitek és mégis itt találjuk, akkor te is és mind akik itt laktok, börtönbe kerültek! Most hát felelj szaporán!

Vagy jutalom, vagy börtön! De Piroska épp a tisztnek e szavaiból most már teljesen meggyőződött, hogy nem holmi közönséges gonoszterőt keresnek, hanem egy derék, hű hazafit. El volt szánva, hogy akár mi következék is, nem árulja el. Meglehet —

és szive nagyot dobbant — meglehet, hogy bele bukik a vállalkozásba, nem fogja megmenthetni a bujdosót, rátalálnak és akkor . . . akkor ő, Piroska is börtönbe kerül vele; mert már nem olyan kicsi gyermek, hogy ne büntethetnék. De ha a balsors úgy rendel, hát legyen! Inkább szenved, hogy sem kiszolgáltassa az üldözöttet. Atyja sem tenné. Inkább börtönbe hurczoltatná magát. A tiszt szavaira tehát, közönyös arcot mutatva, így felelt:

— Tudom, hogy akár mit mondanék, nem hinnék el. Hát tessék vagy megvárni, amíg édes apám haza jön, vagy kikutatni a házat.

A tisztnek nagyon leesett az álla, mikor a leányka nyugodt, közönyös beszédét hallotta. Most már alkalmasint nem is hitte, hogy itt a szökevény; de hát mégis csak meg akart győződni.

— Jól van, mondá csöndesebb hangon. Nem várhatunk atyádra; mert ha a szökevény netalán mégis odább ment, nyomába kell sietnünk; de a házat igenis átkutatójuk pinczétől padlásig. Te pedig vezetni fogsz.

Piroskának nagyot dobbant a szive s titkos imádság röppent el ajkairól:

— Jó Istenem, segíts! Oltalmazd meg a szerencsétlent!

Aztán szilárd léptekkel indult meg, a tiszt s még három fegyveres kíséretében. Nem volt a háznak olyan zuga, amelybe a kutatók be ne pillantottak volna. De sehol sem találtak semmi gyanusát s a tiszt végre szinte boszusan szólt:

— Itt csakugyan hiába töltjük az időt, a szökevény pedig ezalatt messzire jut; megint egerutat nyert. Siessünk utána!

Aztán Piroskához fordulva, mondá:

— No, kis leány, ne vedd zokon, hogy rád riasztottunk. Parancsunk van, hogy minden házat, kunyhót átkutassunk. Örülj, hogy itt nálatok nem találtunk rá a szökevényre.

Kiment, össze hívta embereit és odább sietett velök. Piroska pedig becsukta az ajtót és, bizony egész testében remegve, a szobába tántorgott, ahol aztán megeredtek a könnyei. Térdre borult és forró fohász fakadt a szívéből:

— Hála neked, jó Istenem, hogy ennyi erőt adtál!

Jól ismert kopogás rezzenté föl. Ez az apa kopogása.

— Czirkáló csapattal találkoztam, szólt az apa, miután belépett. A tiszt elmondta, hogy itt járt és ugyancsak rád ijesztett. Szerencsétlen bujdosót üldöznek... No, ugyan jó, hogy az a szegény üldözött nem ide hozzánk menekült, mert a mi kis házunkban okvetlenül rá találhatnak. Pedig éltem fogytaig nem lett volna a lelkemnek nyugalma, ha az én házamból hurczolnak börtönbe olyan férfit, aki hazánkért, szabadságunkért ontotta véré!

Piroska oda lépett atyja elé és diadalmas örömtől kigyult képpel, suttogva mondá:

— Apácska, az a bujdosó *itt van!* Nem akartam elárulni, bár a tiszt fenyegetőzött is. De úgy gondoltam, hogy csak engemet magamat érhet baj, mert apácska könnyen hebizonyíthatja, hogy semmit sem tudott a dolgról. Az egész házat felkutatták a bujdosó után; de úgy elrejtettem, hogy nem találtak rá. És nagyon uralkodtam magamon, hát nem árultam el semmit.

Az apa megölelte Piroskát és meghattottan mondá:

— Édes hős leánykám! Ez kemény föladat volt! De hova tudtad úgy elrejtteni, hogy rá nem akadtak ebben a kis házban?

A leányka most már hamiskásan mosolygott.

— Azért játszottam Sándorral annyiszor bujdosót, hogy ne tudjak olyan rejtekhelyet, amelyre senki sem talál rá? No, neked megsugom, apuskám. Vendégyünk fönn van a padláson, olyan zugban, ahová nem láthatni és ahová lehetetlennek látjuk a bebujást a gerendák miatt. De mégis van utja; csak hogy először az egyik gerendán kell végig mászni, aztán két-három másik gerendán mindig följebb kapaszkodni, meg azután a tulsó végén a sarokba lebozsátkozni. Aki nem tudja, soha sem talál oda.

— Akkor hát én nem is mehetek oda. No, nem is szükséges. Hanem vigyél föl jó meleg takarót, pokróczot, enni-valót, bort és mondd neki, hogy csak maradjon ám csöndesen, mert az üldözői ravaszok ám, vissza térhetnek, hogy újra ránk törjenek.

Piroska jól ellátta mindennel a bujdosót, aki napok óta most először pihent, bár padláson, de kényelmesen, bátorságban, jó vacsora után. Milyen áldás ez, csak az tudja, aki valaha mint üldözött vad esőben, szélben, étlen-szomjan, folyvást aggódva bolygott kietlen reugetegben.

Reggelenként korán mozgolódtak az erdész-lakban. Másnap reggel pedig alig hogy fölkeltek, már lenn termett a bujdosó. Most, hogy megpihent és úgy a hogy, kissé rendbe is szedte magát: éppen nem volt többé olyan ijesztő alak. Köszönettel fogadta és szótlánul fogyasztotta el a kínált reggelit. Aztán így szólt:

— Leányka, amit velem tettél, azt soha sem fogom elfelejteni. Ki vagyok, most nem mondom meg. Most csak hajléktalan bujdosó vagyok. De nem igen messzire jó barátaim laknak, segítségökkel talán sikerülni fog külföldre jutnom. Meglehet, valamikor még haza térhetek. Addig, jó leányka, vedd tőlem ezt a gyűrűt emlékül... nem, nem emlékül, inkább zálogul. Ha még valaha jobbra fordul hazánk sorsa, eljövök és kiváltom ezt a gyűrűt, leróvóm hálámat megmentett életemért. Isten áldása legyen rajtatok!

Gyorsan távozott és eltűnt az erdőben.

Évek multak, sok megváltozott a világon. de a kis erdész-lak változatlanul állt ott, csak hogy lakói fölött persze eljárt az idő. Az erdész törődött öreggá lett, ellenben Piroska viruló szép hajadonná növekedett.

Egy napon szép hintó állt meg az erdész-lak előtt. Komoly arcú, délczeg uri ember szállt ki belőle s besietett a házba. Meglepve néztek rá. Ismerősnek látszott, mégsem ismertek rá, mig meg nem szólalt.

— Eljöttem, hogy kiváltsam a zálogban itt hagyott gyűrűmet. Reményilem kisaszszony, megőrizte?

— Meg!

És ez a gyűrű aztán a jegy-gyűrűje lett. Mert akit akkor megmentett, annak most a felesége és boldogan élnek még ma is, késő öreg korukban.

* * *

A nagyapa elhallgatott és hálás pillantást vetett a nagymama felé, kinek szemében könny csillogott.

Zoltán pedig fölugrott és előbb a nagyapát, aztán a nagymamát ölelte meg.

— Kitaláltam mindent! Az a bujdosó te voltál, nagyapácska. Az az okos, elszánt,

áldozatra kész leányka pedig a drága nagymamácska!

Jolánka pedig, szintén megölelve öreg szüleit, kipirulva mondá:

— És én megfogadom, hogy ha jó és nemes célért valamikor veszéllyel köllene szembe szállnom: elszántan cselekedném. Elöttem fog lebegni az én hősi nagymamám példája!

N E L L I K E.

(Képpel a czimlapon.)

KIS bodorkám, Nellikém,
Téged ugy szeretlek én!
Szeret mamád, szeret papád,
Meg az egész kicsi család.

Játékokban részt veszünk,
Veled gyermekké leszünk;
Megnyugtattunk ha pityeregsz,
Jó kedvünk van, ha csicseregsz;

De csak ritkán pityeregsz,
Annál többet csicseregsz.
S mikor a Viczáddal játszol,
Még szépen is dudorászol.

Szépen legalább nekünk,
Akik hiven figyelünk,
Amint altatod bubádat
S csucsorítod rá a szádat.

Hoczi hamar piczi szád' —
Szedek róla számóczát!
De miért ádsz oly keveset?
No még egyet!... De jól esett!

Hoczi hamar orczácskád' —
Szedek róla rózsácskát!
Ide tüzöm kebelemre,
Csókolgatom is kedvemre!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 12-dik számában közölt találos mese megfejtése:

Az írásjelek: vessző (,) — pont (.) — pontos vessző (:) — kettős pont (:) — kérdő jel (?) és felkiáltó jel (!).

Helyesen fejtették meg: Könyöki Ilona, Bódy Ödön, Probstner Arthur, Lamprecht Ferencz, ifj. Münnich Aurél, Kocsis Gizella, Braun Adrienne, Ember István, Rakovszky László, Badiés Gizi, Győry Géza és Pál, Pick Margit, Mérey Ágosta, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi Fischl Izabella, Berényi Irmus, Korbuly Józsi, Sturm Renée, Zubor Imre, Hekler Gizike, Gallatz Imre, Glöckner Vilma és Anna, Singer Hedvig és Vilma (kinek az írása? *F. b.*), Havas Margit, Bogya Ernő, Berecz Kálmán, Pollák Irénke és Margitka, Pilz Erika és Felice, ifj. Kőrösi Károly, Neumann Lajos, Szilágyi Erzsike, Kaszás Irén és Imre, Kalmár Rózsika, Bachrach U. (nevedet egészen ird ki! *F. b.*) Boros Emmike, Kövér Miczike, Piller Géza, Kristóty Erzsike és Andor, Koler Pál, Kégl Pista és Gyuri, Danielisz Margit, Szász Zsombor, Lakner Margitka, Schweiger Margit, Rózsai és Möricz, Jurenák Gizi és Ferencz, Jakab Piroška, Benkó Jenő (ismételve intelek, hogy gondosabban írj! *F. b.*), Gyémánt Elek, Pirnitzer testvérek, Bohrandt Lajos, Ruff Paula, Cservenák Margitka, Mérhay Ilonka, Roth Pál, Szurka Erzsike és László, Graefl Márta és Paula, Szukováty Imre, Gerlőczy Endre, Flesch Károly, Sármezey Miczi és Annuska, Löbl Irma, Fuss Eveline, Barkóczy György, Esterházy Erzsébetke, Szalontay Barna és Józsi, Hirsch Olga és Pista, Fáy Endre és Árpád, Kriegner Kálmán, Kiss Irma, Kerékgyártó Berta, Péterfy Alice, Krivány Dini és Jankó, Kossaczky Gyula, Zombory Zoltán, Nékám István és Ervin, Grubits Mariska, Csukássy Loránd, Koch Nándor, Haydin István, Szinyei-Merse Zsiga, Sier Friezike, Glückseel Rajnárdka és Irénke, Angyal Irma, Vataj Miczi, Goldfeld Jenő, Weszter Béla, Vancsó Anna, Gaszner Ilke, Klopstock Tekla, Büttner Irmus, Krausz Géza, Kövesi Jenő, Szilvássy Erzsébet, Szondy Gyurika, Herczeg Ilonka és Albert, Kuzma Albi, Virághalmi Juliska, Sternberg Anna, Bozó Margitka, Zádor György, Pálka Jenő, Boér Sarolta és Lajoska, Horváth Margitka, Jamniczky Mária, Spärger Bóra és László, ifj. Jákó János, Medovarszky Mátyás, Veress Gizike, Mándy Thyra (tépett szélű papirosra írni nem illik! *F. b.*), Vadas Zoltán, Bloch Pali, Szöllősy Adika és Marietta, Nyáry Ida, Wallfisch Irén, Vajda Marietta és Feri (hogy neki zsendült a legelő: bizony már oda csaphattátok volna ki a malaczkántokat! *F. b.*), Kerpely Jenő, Hefty Andor,

Nemes Irén és Ödön, Kazy Livia, Uray Andor (részben), Pollák Karolina és Vilmos, Francke Janka, Pösch Boriska, Dukesz Anna és István, Diemár Kálmán, Muntyán Katinka, Béla és Gyula, Igmándi Teresi, Kató és Elek, Szent-Iványi Carla, Mészár Irénke, Aranyossy Piroška, Veisz Gyula, Kis Károly, Veress Bözsi, Gáldonyi Mariska és Miklós, Parsch Gy. (egész nevedet ird ki! *F. b.*), Bauer Ödön, Preisach Frida, Robitsek Anna, Masjon Márta és Vilike, Körmeny Sárka.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Szilvássy Erzsébet, Dicső-Szent-Mártonban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Regék és mesék«*, írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és szöveg-képekkel, vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. kötet 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Bolyó Pálma és Károly, Nyáry Ida, Szöllősy Adika és Marietta, Bloch Pali, Kuthy Árpád, Haydin István (előfizetés dolgában minden kérdéssel a *kiadó-hivatalhoz* kell fordulni, mert nekem az emlékről nincs tudomásom. *F. b.*), Engel Ödön és Miklós, Révy Emil, Borovitz Ilona (a rejtvénykéd már nagyon ismeretes. *F. b.*), Walter Mariska, Robitsek Anna, Schrodtt István, Rónai Anna, Jamniczky Mária, Igmándi Teresi, Kató és Elek.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Schvarcz Rózsika. Ugy lesz, amint reményled. — **Sármezey Miczi és Annuska.** Mind a kettő bevált. — **B. L.** A legszívesebben emlékezem a régi szép időkre én is. De korrigálni a szerkesztést? Hova gondol? — **Nemes Irén és Ödön.** *Forgó báci* név alatt a »Kis Lap«-ot *Forgó báci* szerkeszti, senki se más. — **Benkó Jenő.** A hazafias ünnepről adott leírásodban igaz örömmel tellett. Csak az busított kissé, hogy elhánnya irtad. A tiszta honszerellemmel nagyon megfér ám a tiszta írás. — **Engelmann Jenő.** A 2-kat besoroztam. — **Wagner Eveline.** Mind a két rendbeli várakozásod teljesülni fog. Tanulj türelmet. — **Könyöki Ilona, Izolda és Józsi.** Áldva legyen a »serum«, mely ismét talpra állított benneteket. — **ifj. Golubovics Lajos.** Egy sereg rejtvényt küldesz be a megfejtések nélkül. Csak nem várod tán, hogy azok oldogatásával vesződhetsen? A szerkesztővel közölni kell a találos feladványok jelentését. — **Gyermek Kálmán.** Ez neked is szól. — **Fisch Anna.** Szeretettel fogadlak téged is a »Kis Lap« zászlaja alá. — **Pollák Irénke és Margitka.** Pénteken a déli órákban. Hol? Megmondja a »Kis Lap«. Szívesen látlak. — **Bene Pia és Alice.** Amennyire telik, ismét szepet és tanulságosat közlök. — **Ranzenberger Lajos.** Azt kérdezed, az előfizetési pénzt hova küldjed? Hát eddig hova küldted? Ugy-e bár a

kiadó-hivatalba s nem a szerkesztőnek. Egyébként, hogy hova küldjed: a »Kis Lap« mindenik számában olvasható. A képrejtvényed zavaros. Irsz egy V bötüt, utána következik egy kofa, aki alatt e sor áll: »Tessék venni!«. Befejzésül ott áll egy k bötü, az egésznek az értelme pedig »vásárcsarnok«. Miért? Vagy a V és k között guggoló kofának »Ásárcsarno« a neve? Hát mi meg ezt hogy tudhassuk? Csak azért terjedtem ki bővebben a te rejtvényedre, hogy megértsed, mennyire nem vagy tisztában az effélék megszerkesztésével. — **T. I.** A czicza-história sorát várja, míg a vele járó rajzok elkészülnek. A másikkhoz hasonló harmad-éve s az idén jelent meg. Hogy észre nem vette! De azért valahogyan módját ejtjük majd ennek is. **Margit mama** tán legjobban felelne meg. A külön való megemlékezés büszkévé tesz. — **Weisz Béla.** Odáig messze van még. De a kitartás végre is győzedelmeskedik. Az a minapi nyilván ugy csuszott a tollam, vagy a szedő keze alá. De azért se baj! — **Novák Béla.** Nincs annak a te mesédnek se füle, se farka. — **Fáy Rudolf** (v. *Radó*). A »Rezső« nem név. A mopszli-kutyádnak tán »Kunkor« nevet adhatnál, tekintve, hogy a mopszli farka mindig fölfelé van kunkorítva. A madárkád miféle? Czinke, pinty, kanári vagy egyéb-e? Az írásodat pedig iparkodjál megjavítani. Minden betűje ugy felkunkorodik, mint a mopszlid farka. — **Pfeifer György.** Már évekkal ezelőtt megjelent a »Kis Lap«-ban annak a szép városnak a leírása. De ha újabb fotografiákat küldhetsz róla s vonzó leírást: annyi idő után szívesen közlöm még egyszer. A másikat köszönettel mellőzöm. — **ifj. Medveczky Károly.** Örvendek az örömdnek, de a levelednek nem. A betűi annyira össze ragadtak, hogy szinte foszlányos lett bele a papíros. Sok czukor vagy gummi arabicum van a tentádba keverve. Amitől fényes ugyan az írás, de alkalmatlan. — **Nékám István.** Hiszen épp a szelesség az, ami megrovandó. Oly hiba, amelyről egy kis önfegyelemmel, könnyen és rövid időn le lehet szokni. A levélírást komoly munkának tekintsük mindnyájan, melyet sohasem szabad hebe-hurgyán végezni. — **K. J.** A nemes alakba öltöztetett nemes érzelm: ez a költő művészete. Verse nem vers. — **Francke Janka.** Mentül előbb lás-sam ismét a saját kezéd írását, ami azt fogja jelenteni, hogy szerencsésen fölgyógyultál. Kedves Margit nénédnek köszönöm a szíves megemlékezését. — **Szegő Irma.** Meleg soraid megleptek s persze annál jobban estek. — **R. T.** Ilyen hosszú verses munka közléséről szó sem lehet. A mutatóba küldött részlet elég jól ömlik, de vissza tetsző benne a »bicskás« vitézkedés. — **Selevér Flóra.** Némi szükséges változásokkal közölni fogom. — **Gallatz Imre.** A szerkesztése hibátlan, de a földadás módja nehézkes. Láthatad az eddig megjelent ilyes találós nevek és szavak sorrendjéből és alakjából, miképen köll azokat, hogy úgy mondjam, föltá-

lalni. Az ismert példák alapján dolgozd ki s küldjed be újra. Akkor aztán szívesen közlöm. — **Katrenyák Mariska.** Ha művészileg tud s ha föl-szólítják: szabad füttyülni a lánynak is. Otthonában is megteheti, ha a környezetnek nincs ellene kifogása. Társaságban vagy utcán füttyülni, fiuhoz sem illik. Isten veled! — **Flesch Károly.** Ha figyelmesen olvasod ezt a rovatot is, megértheted belőle, kérdésed mennyire tapintatlan. Hogy tudjam én azt ki mikor nyer? Hiszen az a vak szerencse dolga. Furcsa, hogy mióta a lábad fáj, az írásod megjavult. — **Fuss Eveline.** Levelkéd tiz éves leánykának is becsületére válna. Annál derekabb, hogy hét évesétől tellett. — **Tnti.** Ha az érzés finomsága s egy-egy fordulat bája szabatosabb formában nyilvánulna, kedves versike volna. De hát a versírás szabálya nem türi a pongyoláságot. — **Péterfy Alice.** A megfordított *öz* azt jelenti, hogy *zö*. Tehát majd ilyen rendben lát napvilágot a te rejtvényed. A rovatkos levélpapírosod éppen csak arra alkalmatos, hogy a leg-erosabb férfi-írás és a legjobb toll is megromoljon tőle. Azok a papíros-gyártók itélet s izlés nélkül dolgoznak. Csak használj ezen tul is világos, sima papírost. Kívánok neked gyors és alapos javulást. Levélkédben örömmel tellett. — **Szalontay Barna és Józsi.** A rejtvényeid megjelenésében sort kell várnod. Köszöntős könyvecske végett a Singer és Wolfner könyvkereskedéséhez fordulj, akik neked a javából fognak küldeni. — **Zádor György.** Alig kapok apró hiveimtől mostanában levelet, amelyben valamely betegségről ne panaszkodnának. De hála az Égnek, szépecskén ismét föllábadnak. Neked is gyors felépülésben legyen részed. — **Janniczky Mária.** Reményem, Lussinpiccolónak enyhe ege alatt mentül előbb fog megtérni a te sz-retett atyád egéssége. — **Bakos Gabi.** Csak állj talpra ismét: helyes megtejtést is fogsz te küldeni akkor. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Olyan gondatlan levélre, mint amilyeu a P. T.-é, de különösen olyan rongyosra és piszkosra, mint aminőt S. S. küldött, nem válaszolhatok.

LEVELEZÉS.

Scheer Jozefa (vagy József?) *Geyer* Stefikével. — *Glasz Ernő*, *Novák Sára*val és *Lilivel*. — *Szabó Elza* kéri *Kovács Mariska* czimét.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Szabó Juczika* 50 kr. — *Friedmann Józsi* 50 kr. — *Könyöky Ilonka* 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.